

[O. C. Heilesen.]

foretaget lige i sidste Øjeblik. Dette Ændringsforslag kan vi naturligvis ikke stemme imod. Ændringen er jo nødvendig, hvis der overhovedet skal være Mening i det hele. Jeg vil derfor anbefale, at vi afholder os fra at stemme med Hensyn til Ændringsforslaget. Derimod vil jeg ud fra de Betragtninger, jeg har gjort gældende ved første Behandling, og ud fra mine Bemærkninger her indtrængende anbefale at stemme imod Lovforslaget ved tredje Behandling.

Holstein: Jeg kan, hvad Realiteten angaar, tiltræde det foreliggende Lovforslag. Derimod maa jeg i høj Grad misbillige den Form, det har faaet paa væsentlige Punkter. Den Indvending, der fra Oppositionens Side føres frem som den afgørende mod dette Lovforslag, er jo, at Domsmagtens Uafhængighed vil indskrænkes eller svækkes, hvis dette Lovforslag bliver til Lov. I den Anledning har Justitsministeriet rettet en Forespørgsel dels til Præsidentraadet, dels til Retsplejeudvalget. Justitsministeriet forespørger officielt Præsidentraadet, hvad det mener om dette Lovforslag, beder det om en Meningstilkendegivelse til Vejledning for Lovgivningsmagten, fordi det er en Sag, som direkte vedrører Domsmagten, og hvori Raadet maa forudsættes at være særlig interesseret og have særlig Indsigt, og fordi Raadet er Repræsentant for Domsmagten, hvis Mening man fra Lovgivningsmagtens Side under alle Omstændigheder vil paaskønne at faa at høre. Og hvad svarer saa Præsidentraadet? Det svarer, at det anser sig for inkompetent til at udtale sig om, hvorvidt denne Lovændring er heldig. Hvad mener det høje Præsidentraad med denne Henviisning til sin Inkompetence? Er det intellektuelt inkompetent til at udtale sig herom, er det retslig inkompetent til at udtale sig herom, er det saglig og faglig inkompetent til at have en Mening om et saadant Spørgsmaal? Jeg skulde mene nej. Jeg tror, at det høje Præsidentraad var kommet Sandheden nærmere, hvis det havde skrevet, at det følte sig moralsk impotent til at have en Mening om dette Spørgsmaal. Det er jo efterhaanden kommet dertil her i Landet, at det ikke er god Tone at have en Mening

om betydningsfulde Spørgsmaal. Det er næsten at betragte som en Art Mangel paa Dannelse at have en Mening her i Landet og at sige den bestemt, aabent, uden Forbehold, saa at ingen kan tage fejl, og det forekommer mig, at dette Svar af de mest fremtrædende Repræsentanter for Domsmagten baade fra Formens og Indholdets Side er et overmaade beskæmmende og fattigt, for ikke at sige ynkeligt Svar.

Men hvorledes er saa Stillingen med Hensyn til den anden Udtalelse, Udtalelsen fra Retsplejeudvalget, hvis Mening man ogsaa har æsket? Retsplejeudvalget siger, at det maa fraraade denne Ændring, navnlig af Hensyn til Domstolenes Uafhængighed — der skulde formentlig staa: med Henblik paa Domstolenes Uafhængighed. Der findes ikke nogen som helst Argumentation eller Begrundelse fra Retsplejeudvalgets Side for, hvorfor det mener, at en Lovændring som denne vil svække Domstolenes Uafhængighed. Det er en Paastand, det fremsætter, men det søger ikke at underbygge den ved saglige Argumenter, det er en Paastand, der staar ganske løst og frit svævende. Jeg kan ikke se rettere end, at en saadan Paastand i Virkeligheden er ikke saa lidt af en Insinuation mod Dommerens subjektive Uafhængighed af Lovgivningsmagten og af politiske Interesser. Thi hvis dette Lovforslag paa enkelte Punkter med Hensyn til Formaliteten blev ændret, vilde det ikke med Skygge af Ret kunne siges, at Lovforslaget efter sin objektive Formulering indeholdt noget som helst Overgreb fra Lovgivningsmagtens Side paa Domsmagtens Omraade eller nogen som helst Begrænsning af Domsmagtens Grundlag for at dømme uafhængigt. Hvis Dommerne, dersom dette Lovforslag bliver vedtaget, ikke dømmer uafhængigt, er det virkelig en subjektiv Mangel, en subjektiv Brøst hos de paagældende, saa er Fejlen ikke Lovregelens, saa er Fejlen at søge hos de paagældende selv, i deres Karakter, og at forsøge ved Lov at gøre fuldmodne Mænd karakterfaste og beslutsomme og nidkære paa deres personlige Uafhængigheds Vegne, tror jeg nok tør siges at være halsløs Gerning. Jeg maa indrømme, at naar jeg ser, hvorledes en Institution som Præsidentraadet stiller sig overfor en saa ganske lille, uskyldig Forespørgsel, kan